

SNÁŘ Z TOVÁRNY

MAGAZÍN FESTIVALU DREAM FACTORY OSTRAVA 2018

pátek 1. června 2018

Martin Františák: Ostrava je jako pepř

S uměleckým šéfem činohry Národního divadla Brno a někdejším šéfem Divadla Petra Bezruče, režisérem, dramatikem a ryším Valachem Martinem Františákem jsme vedli kontemplativní i divoké rozprávění.

Jaký je tvůj vztah k Ostravě a jak rád a často se tam vracíš?

Ostrava je základ. Jako děláš základ do guláše, je dobré mít Ostravu. Je jak pepř.

Je něco (nebo někdo) z Ostravy, co (kdo) ti na současných štacích chybí?

Nevím. Mám v Ostravě syna. Vídám ho často, ale i to je málo. Chybí mi ten jasný esprit města. Ten jinde není. Někdy je cítit benzolem, dehtem, dneska ráno Ostrava voněla smrkovým dřevem. Ostravica někdy páchne po rybách jak Hamburk.

A takové je tam všechno. Jednoznačnější. Senti-mentální? Jo. Ten dehet. Ale možná je to toluen.

Jaká jsou specifika umělecké tvorby v Ostravě?

Na to fakt nedokážu odpovědět. Ostrava, myslím, nepotřebuje tvorbu. Ona tebe samotného utvoří.

Jak hodnotíš své pomalu se uzavírající angažmá v Národním divadle Brno?

Po čtyřech letech je činohra NdB silný a dravý element Brna. Myslím, že bych pro to asi použil termín svoboda, právě ta se začala v činohře dít. Svoboda a suverenita jsou pro živé divadlo bytostně důležité stejně jako slušnost – tedy etika, profesní i lidská. I ta, trůfám si říct, u nás rozkvétá.

Představil bys, prosím, podstatu svého podílu na inscenačním projektu „Hotel Bezruč“?

PROGRAM - pátek 1. června 2018

10:30	Divadlo loutek Ostrava MALÁ MÍNA ZMLSANÁ Divadlo loutek (Ostrava)	55'
14:30	Divadlo Petra Bezruče – Márnice ČESKO-SLOVENSKÉ DĚTI debata – VSTUP VOLNÝ	90'
16:00	Divadlo Petra Bezruče OSAMĚLOST KOMIKSOVÝCH HRDINŮ Experimentální prostor NoD (Praha) režie Janek Lesák	90'
18:30	Důl Hlubina – Kupelka HOMO FABER Činoherní studio (Ústí nad Labem) režie David Šiktanc	100'
21:00	Důl Hlubina – Pod věží TAJEMNÁ ZÁŘE NAD VĚŽÍ Divadlo LETÍ (Praha) režie Martina Schlegelová	120'
22:30	Důl Hlubina THE JAZZCAKE koncert – VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ	90'

Pořadatel

Spolupořadatel

MINISTERSTVO
KULTURY

Akce se uskutečňuje za podpory

Moravskoslezský
kraj

OSTRAVA!!!

OSTRAVA!!!
MORAVSKÁ OSTRAVA
A PŘÍVOZ

NADACE ČEZ

Finančně podpořili

Ostravské vodárny
a kanalizace a.s.

Ostravské
komunikace, o.s.

Akce se uskutečňuje za finanční podpory statutárního města Ostrava, Ministerstva kultury ČR a Moravskoslezského kraje a pod záštitou primátora statutárního města Ostrava Ing. Tomáše Macury, MBA a starostky městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz Ing. Petry Bernfeldové.

Kapela Marie Magdonové – Magdon. Maryčka osobně obdaruje hosty několika fláky.

Jaký je tvůj vztah k site specific divadlu?

Neřeším.

Vnímáš nějak rozdíl mezi stanovisky umělecké generace vlastní a té teprve se etabloující?

U generace, která už není moje, mne velmi, a nemohu říct, že vždycky pozitivně, překvapuje její hyperkorektnost. Zatímco my jsme se zaštiťovali hesly jako „No future“ a dalšími, měli jsme permanentní potřebu se vymezovat a často jsme těkali mezi hédonismem a nihilismem, u generace nejmladší v poslední době spatřuji stav jakési až vyrovnané poklidné spokojenosti, ne nepodobné poválečné idyle ve Spojených státech.

Místo, kde může člověk létat

Vcházím do zchátralé, přesto v něčem stále monumentální budovy bývalého hotelu Palace. Za vřelého vítání hostů dostávám klíč ke svému pokoji. Jsme všichni, očima visíme na recepční, která inscenaci diriguje, a naše poslušné cupitání Hotelem Bezruč?! může začít.

Nejvýraznější režiséri Divadla Petra Bezruče se do Ostravy vrátili, aby projektem Hotelu Bezruč?! uspořádali duchařskou seanci svých slavných inscenací. Zchátralý hotel Palace představuje bermudský trojúhelník, ve kterém kousky děl uvízly a jejich ozvěna se nese prázdnými a vymlácenými pokoji. Celkově jde o šest režisérů se sedmi krátkými inscenacemi – Jan Mikulášek

Vtipy o Bohovi i d'áblovi

Dva kluci si povídají cestou z kostela: „Co myslíš, jak to je s tím d'áblem, o kterém dnes kněz mluvil?“ — „Víš, jak to bylo s Ježíškem a Mikulášem… Určitě to zase bude tvůj táta!“

Přijde muž k Bohu a ptá se jej: „Bože, co je to pro tebe jeden rok?“ „Jeden rok je pro mě jako jedna vteřina.“ „A Bože, co je to

Může se toto idylické umrtvení v Evropě ve finále vyhrotit podobně hystericky jako v Americe honem na čarodějnice?

Samozřejmě. Hysterická hyperkorektnost se v evropském kontextu stává nebezpečnou dogmatikou a jako taková se může vyhrotit až do násilných řešení. A to nejen na jevišti.

Vraťme se od politiky zpátky k umění: nedávno jsi zažil i jednu premiéru rozhlasovou. Co nám o ní prozradíš?

Má nová rozhlasová hra se jmenuje Nejasné nebe a je to razantní bezručovská skica, v podstatě apokalyptický obraz plný explozí metanu. Je k poslechu dostupná online, má padesát minut a prý se u ní hrozně dobře usíná. Budu moc rád, když si ji poslechneš a dáš mi vědět, jak se Ti líbila. Jen si tak

říkám, jestli už té apokalypsy nebylo příliš...(úsměv)

Mám tomu rozumět tak, že se už pomalu loučíš s obdobím autorských běsů a nastupuješ cestu spokojeného otcovství?

Spokojeným a milujícím otcem jsem již skoro dvanáct let, od loňského roku dokonce již dvojnásobným, a musím říct, že je to čím dál skvělejší, stejně jako být manžel. Můj život autora se ale bez divočin a potřeby se vymezovat ani do budoucna rozhodně neobejde. Jde o dva různé obrazy na vodní hladině života – poklidně rodinného i autorsky rozervaného bolestmi vůkolního světa.

Co tě čeká v příští divadelní sezoně?

Nepovím.

Ptal se **Petr KlariN Klár**

Člověk strůjce

prostoru narazí. Můj zážitek je poloviční, na malinký prostor je nás příliš a já začínám přemýšlet, jestli může každé dávné inscenaci pomoci pouze jedinečný prostor.

I když stále maximálně pozorně cupitám jako housátko s davem, ráda po několika zhlédnutých úryvcích, protože to nejsou plnohodnotné inscenace, zasednu k slavnostnímu obědu. Pro ten je připraven dlouhý stůl v bývalé jídelně, dnes jen obrovské hale s otlučenými stěnami. Zaznívají slova románu 1984, velká hala svou ozvěnou podtrhuje napětí. Všichni pozorně posloucháme Jana Vlase vyprávějícího, že je člověk zabedněný, když neví, že může létat.

Prostor hotelu Palace je neuvěřitelný, tvůrčí tým (a především scénografka Pavla Kamanová) ani neměl tolik práce se zaplněním prostor kulisami – tohle místo vypráví samo. Možná by však bývalo lepší divákům nabídnout méně úryvku z inscenací, za to je důkladněji rozpracovat. Když divák stráví na cest pocitově více času, než pozorováním jednotlivých inscenací, je to trochu škoda.

Barbora Schneiderová

Viděli jsme: Člověk strůjce na cestě

Inscenace Homo Faber v ústeckém Činoherním studiu je lákavá minimálně ze dvou důvodů. Poprvé se na českých jevištích objevil stejnojmenný román Maxe Frische (známý také z filmového zpracování Volkera Schlöndorffa se Samem Shepardem a Julií Delpy v hlavních rolích) a po letech se do Činoheráku vrací Martin Finger, jenž zde byl v angažmá do roku 2004.

Frischův román Homo Faber (tedy Člověk strůjce) z roku 1957 pojednává o světě přehlceném technikou a vším přespříliš racionálním. Walter Faber je stavitel přehrad, tedy ten, kdo dokáže krotit živly, je chladný a cynický, zdá se, že vše má propočítáno a nic ho nemůže překvapit. Ale i s ním „manipuluje“ osud a donutí ho

Člověk strůjce

Tomáš Dianiška (SK) herec, režisér a dramatik

Jaký je váš oblíbený český divadelník nebo divadelnice?

Jan Frič. A Annu Petrželkovou mám rád. I Jana Mikuláška. Za poslední tři roky jsem chodil jen na ně. To jsou lidi, kterým bych důvěřoval, kdyby s námi měli dělat v divadle.

Co jste dělal v době rozdělení Československa?

To jsem byl ještě malý. Kolik mi bylo? Devět. Byl jsem u televize. Pamatuji si, že mi rodiče říkali, že je to špatný. Myslím, že mi bylo smutno.

Jak se řekne slovensky veverka?

Veverička.

Co máte rád na Česích?

Mně přijdou úplně podobní jako Slováci. Často se říká, že národní mentalita je jiná, ale já nepoznám rozdíl. Ale moje sociální bublina nejsou úplně národovci, tak se to nebere tak vážně. V hokeji jsou lepší Češi. Bohužel.

Člověk strůjce

prožít a cítit (ne nadarmo je jeho příběh přirovnáván k antickému dramatu, nejbližze má k Oidipovi, i když incest je zde naopak).

Zpočátku je způsob divadelního vypravování komplikovaný. Je těžké (ale vzrušující) se orientovat v rychle se střídajících časových a dějových rovinách; divák se do příběhu Waltera Fabera, který je z velké části titulní postavou vyprávěn, dostává obtížně. A naopak – když už je divákům vše zřejmé, dokonce i ironie osudu, aniž by byla vyřčena, inscenace Davida Šiktance se začíná zbytečně natahovat (trvá bez přestávky téměř dvě hodiny) a zdlouhavosti nepomůže ani několik konců. Přesto se tyto životní střípky i úvahy nad bytím, jak je z Frische seskládal dramaturg K. F. Tománek, příjemně provokativně pohybují na hranici vážného, ironického, absurdního a komického, což je na tomto divadelním díle nejpозoruhodnější.

Tedy až po Martinu Fingerovi. Tajemnost a balanc mezi fatalisticky vážným a nevážným jsou nejlepší půdou pro chladné, navenek jakoby neemotivní, o to však působivější herectví Fingera. Homo Faber v Činoherním studiu není monodrama, ale všechny přítomné postavy slouží zejména k dokreslování proměny Waltera Fabera. Sice zde mluví a jednají – především Marie Štípková jako jeho osudová žena Sabeth je

skvělá –, ale v omezené míře, navíc jsou jejich promluvy přerušovány stříhy, které nás přenášejí do stále nových událostí (jež ovšem mohly časově předcházet!), aby nám pomohly pochopit a sestavit jednu životní cestu.

Právě motiv putování je pro inscenaci podstatný. Jde samozřejmě o rovinu metaforickou, tedy postupné pochopení a prozření, ale nejen tu – Faber je neustále na cestách za prací. Jan Štěpánek navrhl jednoduchou a také v souladu se smyslem inscenace odcizenou scénu. Stačí vysoké poloprůhledné stěny s dvěma či zrcadlový výklenek (navozující atmosféru obrovské lodi, ale třeba i letištní haly, prostě cokoli kromě domova a jeho „tepla“), pojízdný stolek s alkoholem a především sedačky a lehátko potažené koženkou, na kterém se hlavně čeká, nebo třeba i souloží, ale ne moc cituplně…

Šiktanc, vědom si úskalí předlohy a částečně i dramatizace, se snaží statičnost potlačovat – zbytečné jsou komické a málo humorné vsuvky Matúše Bukovčana v roli Baptistickeho kazatele. Překvapivá a nápaditá je ovšem scéna, kdy se otevírou v sále větráky, a diváci se tak ocitnou v chladu a hluku strojovny lodi. Takové kouzlo umí jen divadlo…

Lenka Dombrovská

Člověk strůjce

Miro Dacho (SK) dramaturg

Jaký je váš oblíbený český divadelník nebo divadelnice?

To souvisí s konkrétním obdobím. Jako adolescent jsem vyrůstal zprostředkovaně skrze literaturu a televizi s divadlem Husa na provázku a Boleslavem Polívkou. A to mám na mysli Polívku sedmdesátých a osmdesátých let. Později to bylo Divadlo Komedie. Proměňuje se to a vyvíjí, teď mě zaujaly některé věci Jiřího Havelky, jako třeba Indián v ohrožení.

Co jste dělal v době rozdělení Československa?

Ten silvestr si pamatuji velmi dobře, protože jsem jako dítě byl té noci s mými rodiči doma. Nebyli jsme nikde na náměstí. A můj otec plakal. A tady dávám tři tečky, ať si čtenář domyslí, zda dojetím či zármutkem.

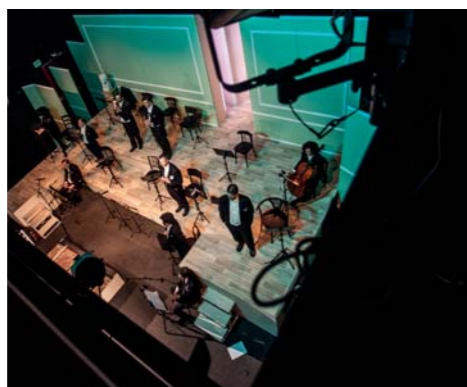
Co máte rád na Česích?

Já to stále opakuju, že i díky té jazykové blízkosti jsme jako Slováci vyrůstali minimálně na české kinematografii, když bych vynechal divadlo nebo literaturu. A s tím souvisí i humor, který Čechům do jisté míry závidí a doslova ho žerou. Slováci jsou už více na východ a jsou takovi melancholičtější.

Člověk strůjce

Ptal se **Motal**

Den třetí pohledem fotografa Lukáše Horkého

Pro festival přidáváme scénu, ve které Ježíš znásilňuje Batmana

Odpovídají Janek Lesák & tým Komiksáků

V čem je Divadlo NoD v rámci pražské nezávislé scény jedinečné?

Je to jediné divadlo v Praze, ve kterém hraje robot R2D2. Dostal nabídky ještě od Studia Hrdinů a Divadla X10, ale nechtělo se mu.

V čem je specifický prostor, v němž běžně hrajete? Je složité přenést inscenaci jinam? Třeba na Dream Factory?

Jde to pěkně blbě. My máme NoD tak rádi, že mu všechno podřizujeme a hrát jinde je pak pro nás jako hrát hokej na tenisovém kurtu. Abychom se nechali ukecat a jeli na zájezd, musí to být nějaká extra speciální skvělá příležitost světového formátu: třeba Dream Factory, nebo tak něco...

Své kvality ale u Bezručů inscenace neztratí. Dokonce speciálně pro festival přidáváme scénu, ve které Ježíš znásilňuje Batmana.

Řekněte pár slov o dramaturgii divadelního NODu. Jak sestavujete repertoár?

Koupíme si víno, rozdáme si lístečky a hrajeme hru „kdo napíše nejdebilnější název pro inscenaci“. Když přijdeme na to, jak by to mohlo vypadat na jevišti, uděláme to. Zrovna řešíme, jak by asi mohlo vypadat něco, co se jmenuje The Legend of Lunetic, Bible 2 nebo Holokaust – The Musical. Ale v NoDu nehraje jenom náš tým, který uvidíte v Osamělosti komiksových hrdinů. Ke stálému působení jsme NoD nabídli i souboru 11:55, protože jsou super. A dvakrát ročně dáváme prostor i nezávislým projektům, které by jinak neměly kde jinde vzniknout. Bereme ty, co nám podstrčí nejvíc peněz.

Jak do dramaturgie zapadá inscenace Osamělost komiksových hrdinů? A co nabídnou festivalovému publiku?

Nápad inscenovat Komiksáky vznikl přesně tímhle způsobem. Na zídce před Lokálem na Letný. Tehdy pustila Helena Třeštíková do kin nový film a my jsme přemýšleli, jak by to vypadalo, kdyby netočila o Katce nebo Reném, ale o Batmanovi, Supermanovi, Catwoman nebo Hulkovi. A přesně to taky uvidíte. Mimochodem – Helena nakonec na vzniku Komiksáků spolupracovala, protože nabídku natočit rozhovor s Batmanem prostě nedokázala odmítnout.

Co nabídnou festivalovému publiku?

Uklidnění, že nejste sami, kdo má na hovno život.

Ptala se **Tereza Hýsková**

Ukázka scénáře, který se do finálního divadelního tvaru nedostal

Batman: Procházky v přírodě. To dělají normální lidi. Tak jo. Taky se budu procházet přírodou. A budu v tom nejlepší, řekl jsem si. Vrátil jsem se z hodinové procházky a jsem zklamaný – mám depku. Zjistil jsem, že při chození v přírodě... se chodí v přírodě. To je všechno. Nic jiného se tam neděje. Je to tak nudná aktivita, že už její název vám říká úplně všechno, co se při ní stane. A navíc máte spoustu času myslet na nepříjemné věci, které vás při denním shonu ani nenapadnou, jako: „Nakládám dobře se svým životem?“ „Jsem dobrý člověk?“ „Má to, co dělám smysl?“ „Má vůbec smysl se o něco snažit?“ „Proč už jsem dávno neskočil pod vlak?“ „Vypnul jsem sporák, když jsem odcházel z domu?“ Chození v přírodě je na hovno.

Hororová groteska jako od Burtona

Rozhovor s dramaturgem Divadla LETÍ

Davidem Košťákem

V čem je Divadlo LETÍ v rámci pražské nezávislé scény jedinečné?

Divadlo LETÍ se zaměřuje výhradně na současnou dramaturgii, to znamená, že uvádí hry, které většinou nejsou starší než pět let. Představujeme co nejčerstvější novinky světové dramaturgii a témata, která na zahraničních jevištích rezonují, pořádáme i pravidelný cyklus scénických čtení, kde představíme až osm nových her za sezonu. Necháváme také zaznít výrazné autorské hlasy české dramaturgii.

V čem je specifický prostor, v němž běžně hrajete? Je složité přenést inscenaci jinam? Třeba na Dream Factory?

Prostor, ve kterém hrajeme, je věrný svému jménu. Jedná se o starou VILU na ostrově Štvanice v centru Prahy. A její jedinečná atmosféra je součástí zážitku každého diváka. Některé inscenace tento prostor berou do hry. V případě Tajemné záře je to v maximální míře: jedná se o příběh dvojice, která za podivných podmínek získá starší dům zcela zdarma. Je s podivem, že nám hru nenapsal Philip Ridley přímo na tělo. Při přenášení je třeba udělat pár kompromisů, ale věříme, že si diváci Dream Factory odnesou stejně silný zážitek jako pražské publikum.

Řekněte pár slov o dramaturgii Divadla LETÍ. Jak sestavujete repertoár?

Primární záležitostí je pro nás text. Nemáme stálý herecký soubor, a tak můžeme na každé inscenaci pracovat s týmem lidí, kteří se pro text nadchnou, a to nám dává obrovskou svobodu. Snažíme se objevovat inovativní hry, které reagují na současnou politickou a společenskou klima. Když chceme reagovat na současné trendy hbitě, nemůžeme plánovat příliš dopředu. Například novinka uplynulé sezony BANG byla „alergickou reakcí“ na zvolení Donalda Trumpa. A takové hry je třeba uvést, dokud stále ještě ve společnosti rezonují.

Jak do dramaturgie zapadá inscenace Tajemná záře nad VILOU? A co nabídnou festivalovému publiku?

Poměrně nedávno jsme v LETÍ zavedli takzvaný papířkový systém. Podle počtu papířek označujeme náročnost titulu. Formálně experimentální tituly mají tři papířky a jednopapířkové tituly slouží jako možnost seznámit diváky nenásilně se současnými hrami. Tajemná záře nad VILOU patří k těm jednopapířkovým. Kromě neotřelé inscenace, která žánrem připomíná hororové grotesky Tima Burtona, divákům můžeme slíbit skvělé herecké výkony, a především neopakovatelný zážitek z představení, v němž mizí hranice mezi jevištěm a hledištěm.

Ukázka scénáře: Philip Ridley: Tajemná záře nad VILOU

Ollie: Tak jo. Tohle není liška.

Jill: To nemůžeš vědět.

Ollie: Můžu.

Jill: Ale jak –?

Ollie: Jill! Ten někdo tam otvírá a zavírá dvířka od kuchyňských skříní. Takže pokud to náhodou není liška od Pixaru, můžeme úspěšně předpokládat, že to liška není.

Jill: Ollie.

Ollie: Zavolám policii.

Jill: Bude trvat věčnost, než se sem dostanou.

Ollie: A co jiného můžeme podle tebe asi – ? Sakra!

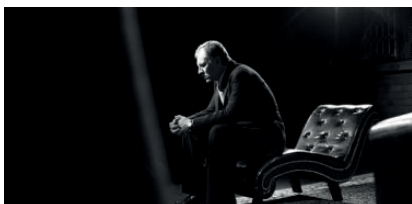

SOBOTA 2. ČERVNA 2018 / 13:00 / Divadlo Petra Bezruče

MALÝ PRINC

Činoherní studio (Ústí nad Labem)

režie **Jan Plouhar** / veršovaná dramtizace **Tomáš Vůjtek** / výtvarná spolupráce **Lenka Rozsnyóová** / scéna a kostýmy **Tereza Volánková, Jan Plouhar** / hudba **Lubor Bořek** / délka: 70 min.

SOBOTA 2. ČERVNA 2018 / 15:00 / Důl Hlubina – Sklípek

POSLEDNÍ SEZENÍ U DOKTORA FREUDA

Divadlo v Řeznické (Praha)

režie **Radim Špaček** / překlad **Jitka Sloupová** / dramaturgie **Yveta Srbová** / výprava **Yveta Srbová, Radim Špaček** / délka: 90 min.

SOBOTA 2. ČERVNA 2018 / 17:00 / Důl Hlubina – Divadlo vědy

CEZARY JDE NA VOJNU

Komuna Varšava (Polsko)

PŘEDSTAVENÍ BUDE OPATŘENO ČESKÝMI TITULKY

režie **Cezary Tomaszewski** / scénář **Justyna Wąsik** / dramaturgie **Klaudia Hartung-Wójciak** / kostýmy **Bracia (Agnieszka Klepacka, Maciej Chorąży)** / hudba **C. Debussy, G. F. Händel, S. Moniuszko, D. Šostakovič** / délka: 60 min.

SOBOTA 2. ČERVNA 2018 / 18:30 / Absintový klub Les

SLÁVEK NOVÁK ANEB PŘÍBĚH OPRAVDOVÉHO HERCE, KTERÝ SE OPRAVDU STAL

Absintový klub Les (Ostrava)

režie **Tomáš Vůjtek** / hudba **Jan Gajdica** / scéna a kostýmy **Elli Motýlová** / choreografie **Stanislava Schupplerová** / hraje **Lesní orchestr Jana Gajdici** / délka: 105 min.

SOBOTA 2. ČERVNA 2018 / 19:00 / Důl Hlubina – Kupelka

451 STUPŇŮ FAHRENHEITA

Činoherní studio (Ústí nad Labem)

režie **Adam Svozil a Kristýna Kosová** / dramaturgie **Kristýna Kosová** / dramaturgická supervize **Dagmar Haladová** / scéna **Jan Morávek** / kostýmy **Vojtěch Hanyš** / projekce **Lukáš Kellner** / fotografie **Markéta Petříčková** / délka: 80 min.

SOBOTA 2. ČERVNA 2018 / 21:00 / Důl Hlubina – Pod věží

MÉDEIA

Jedl (Praha)

režie a scéna **Jan Nebeský** / scénář **Lucie Trmíková** s využitím textů **Senecy, Jeana Anouilha, Christy Wolfové a Ingeborg Bachmannové** / kostýmy **Petra Vlachynská** / hudba **Jan Šikl** / výtvarná spolupráce **Igor Korpczewski a Margita Titlová** / délka: 90 min.

SOBOTA 2. ČERVNA 2018 / 22:00 / Důl Hlubina

LIPKA

koncert – VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ

účinkují **Chrystian Heczko** (1. housle), **Marian Mazur** (2. housle), **Ondřej Pazdera** (viola), **Vojtěch Pazdera** (basetla)

Snář z továrny – magazín festivalu Dream Factory Ostrava 2018. Pátek 1. června 2018, číslo čtvrté. Šéfredaktorka: Lenka Dombrovská (lena.ds@seznam.cz). Korektorka: Pavla Bergmannová. Redakce: Barbora Schneiderová, Matej Synak, Tereza Hýsková, Petr Klarin Klár. Fotografie: archiv festivalu Dream Factory Ostrava, Lukáš Horký. Grafika: Studio Stojkov. Sazba: Lukáš Horký – Surbanz. Zpravodaj vydává festival Dream Factory Ostrava. Ředitel festivalu Tomáš Suchánek.